

havde solgt al sin Sæd paa Roden til en Nabo, der for en Del af Købesummen skulde passe Jorden, indtil hans Eftermand i Embedet blev udnævnt; Køer og Heste og Avlsredskaber havde han ligeledes gjort i Penge og med disse betalt den ikke ringe Klatgæld, som han i Aarenes Løb havde været saa letsindig at stifte i Flæng hos mange af sine forrige Venner, og som mere, end han anede, havde bidraget til at svække hans Indflydelse i Menigheden.

Ellevild af Henrykkelse over at skulle til København fór Sigrid ud og ind af Døre, rystende sine gulbrune Lokker, og smittede med sin Jubel den lille Dagny, der i Sommerens Løb havde vokset sig stor og nu trissede alene omkring paa Gulvet. Saa snart Emanuel viste sig, sprang Sigrid kælent op ad ham for at faa ham til at berette om alle de Herligheder, der ventede hende. Hver Eftermiddag i Skumringen maatte han sidde med hende paa Skødet og fortælle om de københavnske Gader med de mange Mennesker, de oplyste Butikker, de klingende Sporvogne, de raabende Sælgekoner og de sorte Skraldemænd, om Rundetaarn og Havnen med de mange Skibe, om Kongens røde Kuske og Tivolis Illumination ... og regelmæssigt blev han selv saa optaget af